

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 9.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 26. Februar 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindens Valgret.

Kvinden har igen været i Folketinget, men som sædvanligt stilfærdigt og beskedent som det sømmer sig en ægte Dannekvinde. Hr. Bajer præsenterede hende for Ministeren med en fin Hentydning til hendes tidligere Nærværelse i Folkethinget i 70—80, og Hr. Trier bad næsten Ministeren om Forladelse, fordi han vovede at stille en beskeden Forespørgsel om hendes Ret som kommunal Vælger. For de øvrige Folketingsmænd var Kvinden usynlig, saa Ministeren selvfølgelig let med en høflig Vending hurtigst muligt fik hende ud af Døren.

Ja, undskyld, højstærede Folketingsmænd! vi maa virkelig le for ikke at komme til at græde over vore Forkæmpere i Rigsdagen. Naar vore bedste Mænd ikke har mere at sige om vore berettigede Krav, saa har vi ikke meget at vente for Øjeblikket. Der er nær lig ingen, der tvivler om, at Bajer har fuld Forstaaelse af det heldige i, at Kvinderne blev borgerlig ligestillet med Mændene, og Hr. Trier har saa ofte, baade privat og offentligt, udtalt sig for Kvindens politiske og kommunale Valgret, at vi havde ventet os et mere varmt Forsvar for vor Sag; men det synes, som om de ærede Herrer ikke tror, at den Sag ligger Kvinderne selv nok paa Sinde.

Valgretsforeningen har nu faaet en ny Bestyrelse; maaské det vil lykkes den at opflamme vore Folkerepræsentanter til at gøre et alvorligt Forsøg.

Vore Læsere vil vi imidlertid referere, hvad der blev sagt om Kvindens kommunale Valgret ved første Behandling af Loven om Valg af Borgerrepræsentanter i København, som foretoges i det Møde (11. Februar), vi hentydede til.

I dette Blads Nr. 6 har vi meddelt Magistratens Skrivelse til Borgerrepræsentationen, hvori den skrev, at det med Hensyn til Valgretten ikke kom til at dreje sig om saa saare mange Kvinder. — Hr. Bajer gjorde Hentydning hertil og tilføjede, at saa vilde det jo være saa meget lettere at tage Kvinderne med. Hr. Bajer bebrejdede Tinget dets sædvanlige Spillen Bold med Kvindernes Rettigheder og viste, at da Kvindens Valgret i 1887 gik fra Folketinget til Landstinget, svarede dette: Nej, for København alene vil vi ikke gennemføre det; hvis det var for hele Landet, var det en anden Sag. „Næste Gang“, sagde Hr. Bajer, „tog vi det ud og satte Kvindernes Valgret paa en særlig Lov for hele Landet; den blev vedtaget her, men Landstinget vilde slet ikke have den.“ — Hr. Bajer beklagede, at man tog saa lidt Hensyn til den Adresse, der i sin Tid var indsendt til Rigsdagen med 20,000 Underskrifter for Kvindernes kommunale Valgret.

Hr. H. Trier spurgte Ministeren, om „Beboere“, som er det Udtryk, der bruges i Loven, ikke ogsaa kan betyde *Kvinder*, da Kvinderne jo ogsaa betaler Skat til Kommunen. Hertil svarede Indenrigsminister Ingerslev:

„Det ærede Medlem spurgte mig, om „Beboerne“ kunde forstaas om Kvinder, fordi man har brugt det Ord og ikke sagt „Mænd“, skulde det ogsaa kunne forstaas som Kvinder. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har læst et Par Ord længere hen i Teksten, saa havde jeg ikke behøvet at svare ham. Der staar: „Valgret til den Del af Repræsentantskabet, som vælges af den almindelige Vælgerklasse, *tilkommer samtlige Beboere i Staden, som er i Besiddelse af de for Valgbarhed til Folketinget foreskrevne Betingelser.*“ Det ærede Medlem maa jo

vide, at Kvinder erkendes ikke for at være valgbare til Folketinget.

Hr. Trier havde senere Ordet og sagde: „Ganske vist mente jeg ikke for Alvor, at der i Lovforslagets Udtryk: „Beboere“ laa en Mulighed for den Fortolkning, jeg gav af Ordet, men jeg ansaa det dog forsigtigere at spørge mig for. Man vil nemlig med juridisk Spidsfindighed godt kunne sige: Der staar i Grundloven, at enhver uberygtet Mand har Valgret, med mindre han“ og saa kommer Betingelserne. Altsaa nu staar der i dette Lovforslag, at enhver *Beboer* har Valgret paa de Betingelser, a) at han har egen Husstand og ikke staar i privat Tjenesteforhold, b) at han ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, c) at han ikke er ude af Raadighed over sit Bo, lutter Betingelser, som meget vel kunne tilfredsstilles af en Kvinde.“

Det var altsaa meget lidt, at der blev sagt om Kvindens kommunale Valgret den Gang, og vi tror, at Køligheden noget har sin Grund i, at Kvinderne selv ikke lader høre mere fra sig, end de gør.

Efter at denne Artikel er skrevet har Hr. Folketingsmand J. K. Lauritsen holdt en glimrende Forsvarstale for Kvindens Valgret og hendes fuldkomne Ligestilling med Manden i det borgerlige Liv.

Desværre ikke i *Folketinget* — men i *Kvindelig Fremskridtsforening*.

Hr. Lauritsen beviste ved klare logiske Grunde, at der aldeles ikke kunde føres et eneste fornuftigt Argument mod hendes berettigede Fordringer.

Nu véd vi altsaa, at vi har en Taler mere i Folketinget, naar Kvindernes Sag atter kommer for.

Hvorfor mon Hr. J. K. Lauritsen ikke